

PUTOVÁNÍ PODBLANICKEM

4. - 8. KVĚTNA

PODROBNÝ ITINERÁŘ

Milí kamarádi, přátelé – VÍTEJTE V KRAJI BLANICKÝCH RYTÍŘŮ !

Podblanicko je jakýmsi mezistupněm mezi mírně zvlněnou krajimou Benešovska a výše položenou Vysočinou. Je to kraj malých říček a ještě menších potoků, kraj kopcovitý s hojností lesů, luk a polí, kraj malých vesnic a ještě menších vesniček, kraj, jehož středobodem je hora Blaník, přesněji Velký Blaník (632 m.n.m.).

REKREAČNÍ STŘEDISKO BLANÍK

<http://www.rekreace-deti.cz/stredisko/blanik/>

Středisko Blaník v obci Smršťov, 2 km jižně od Louňovic pod Blaníkem a 4 km od hory Velký Blaník, slouží především rekreaci dětí, pro školy v přírodě, ale i pro rodinnou rekreaci. Sezóna zde zpravidla začíná začátkem května, tak je tomu i letos – v době našeho příjezdu zde již první škola bude a další budou najíždět během neděle a pondělí. Ubytovací kapacita celého areálu je 260 míst v 6ti zděných domcích a v šesti dřevěných patrových chatách.

Nám k dispozici pro ubytování bude 1 zděný domek a všech 6 velkých dřevěných chat. Ve zděném domku jsou pokoje vybaveny příslušenstvím a v případě potřeby je možno zde přitopit. Topení je zde však zpoplatněno, topení v každém pokoji zvlášť spouští na vyžádání správce, zpoplatnění Kč 50,-/noc, hradí se rovnou správci (není součástí kompletní částky, kterou budeme vybírat druhý den večer). Vzhledem ke stavu klimatu a předpovědi počasí zřejmě však nebude třeba topení řešit. V každé z dřevěných chat jsou lůžka v přízemí a v patře, v přízemí každé chatky je sprcha, umývárka a toaleta.

V centrálně položeném zvláštním domku se nachází velká jídelna, která nám bude sloužit na snídani a večere a pro večerní posezení. Zde bude na čepu pivo, Kozel 10°. Systém zde bude jako na chalupě – každý obdrží kartičku se jménem a číslem, bude fungovat samoobsluha a každý si bude piva zapisovat. Kartička bude pouze jedna pro všechny 4 večery, za pivo budeme vybírat odděleně a to až před Vaším odjezdem, v pondělí večer nebo v úterý ráno. Cena piva bohužel nebude tak nízká jako na chalupě – bude se účtovat Kč 20,- za pivo (do ceny piva promítáme navíc pronájem výčepního zařízení s chlazením a režii za provoz v jídelně po 20. hodině). Takto je to domluveno s majitelem objektu. Večerní posezení v jídelně u piva bude každý den do 24.00, poté se místnost zavírá.

V přízemí objektu s jídelnou je malý bufet. Ten má pouze omezené otvírací hodiny, ale správce bude přítomen i během večera a tak bude-li chtít někdo uvařit kávu nebo něco v bufetu koupit, bude to možné. Přestože by mělo být možné koupit i víno, doporučuji si víno vaší oblíbené značky vzít s sebou.

Snídani se budou podávat v jídelně každý den od 7.30 do 8.00, dobu snídani prosím dodržte, od 8.00 hned po nás navazují se snídani děti, které jsou zde na škole v přírodě. Večere se budou podávat každý den od 18.30, po naší večeri již nikdo další není a jídelna je zde pouze pro naše posezení.

Majitelkou a provozovatelkou střediska je paní Chválová, ta se bude v průběhu celého našeho pobytu po středisku pohybovat a kdybyste cokoli potřebovali, obraťte se na ni. Je to velmi ochotná paní, pokud to půjde, vyjde vám vstříc.

SOBOTA 5. KVĚTNA

Snídaně v 7.30. Na 8.30 je objednan do střediska autobus, který nás odveze na výchozí bod dnešní trasy, k rozhledně Kovářka u obce Moraveč, poblíž Mladé Vožice.

Rozhlednu Kovářka vymyslel a následně zrealizoval místní kovář Ladislav Dobeš. Od rozhodnutí k realizaci uplynulo dlouhých osm let, ale výsledek rozhodně stojí za to. První "kopnutí" do země bylo učiněno 16.5.2011 a koncem července 2011 byla stavba téměř dokončena. Dalších několik týdnů potom trvalo, než byla dodělána okna, dveře a vitríny, neboť zdejší rozhledna není jen na rozhlížení, ale také k prohlížení, slouží totiž rovněž jako kovářské muzeum. Pan Dobeš léta shromažďoval po celém kraji staré tovaryšské a výuční listy, staré fotografie z místních (již zaniklých) kováren a kovářská náradí. Každý kovář měl své nástroje a různé pomůcky. Sběrka pana Dobeše, umístěná ve věži i venku na malém nádvoří, je velmi obsáhlá a pestrá – rozhodně stojí za to ji vidět! Věž, postavená z kamene, je vysoká 13m s ocelovým točným schodištěm – po kterém vyjdete-li 50 schodů, ocitnete se v dřevěné vyhlídce, ze které se skýtá nádherný výhled do celého kraje. <http://www.rozhledna-kovarka.cz/>

Mezi 9. a 10. hodinou nás zde budou očekávat ochotní majitelé. Je nás hodně, pravděpodobně se tam všichni najednou nevejdeme, budeme se muset rozdělit na dvě části. Ale času máme dost, v klidu si zde všechno prohlédneme a pokocháme se nádherným výhledem. Vstupné je zde dobrovolné.

Z obce Moraveč se vydáme po silnici an Mladou Vožici, po cca 600 m odbočíme vlevo směrem na Zářičí, silnička nás dovede na modrou značku. Ta nás dovede přes Noskov na křižovatku Šelmberk-dvůr, odtud dojdeme po části naučné stezky k hradu Šelmberk (6,7km). Hrad je volně přístupný, platí se pouze vstup na věž (vstupné 20 Kč)

Gotický hrad Šelmberk byl postaven někdy kolem roku 1318 pány ze Šelmberka. Byl opuštěn za třicetileté války a od té doby chátral. Do 19. století se zachovala pouze věž vysoká 26 metrů. Ta byla upravena v 1.pol. 19.století na rozhlednu. Pro tento účel bylo nutno vystavět nové schodiště a cimbuří. Hrad se nachází 2km od centra Mladé Vožice v nadmořské výšce 488 m.n.m. Z věže lze snadno shlédnout celé okolí Mladé Vožice a vrcholy jako Mezivrata u Votic nebo Velký Blaník s rozhlednou.

Od hradu Šelmberk pokračujeme po červené značce do obce Kamberk. Zde je velmi zajímavá tvrz (14,0km) a malé Muzeum venkova.

Areál tvrze Kamberk leží na břehu Kamberského rybníka, kterým protéká zlatonosná řeka Blanice. Zakladatelem tvrze byl významný vítkovský rod pánů z Třeboně (později z Landštejna). Význačným majitelem byl důlní podnikatel, finančník císaře Karla IV. a mincmistr kutnohorský Johlin Rotlev. Rodáci z kamberské tvrze rytíři Kamberští z Kamberka patřili mezi nejodvážnější válečníky Českého království 15. století. Na počátku 17. století se na kamberské tvrzi skrývali pronásledovaní příslušníci Jednoty bratrské. Roku 1738, v době vydání státního robotního patentu, začalo robotní stávkou na kamberském statku velké nevolnické povstání.

Rýžování zlata na Blanici a jejích přítocích v okolí Kamberka probíhalo pravděpodobně již za keltského osídlení. Stopy po kutacích pracech ve středověku jsou patrné i ve sklepeních kamberské tvrze, která zlaté doły strážila. Kamberské zlato se podílelo na rozkvětu Českého království ve 13. a 14. století. Ve 20. letech 20. století byl zlatodůl Roudný nejbohatším zlatodolem Evropy.

Malé muzeum se nachází v budově bývalé školy, kde najdeme pamětní síň a historickou školní třídu. Muzeum bylo otevřeno poměrně nedávno v roce 2003 u příležitosti 125. výročí založení místního hasičského sboru.

V Kamberku jsme domluvili otevření hospody a navaření guláše. Možno se občerstvit. Pozor do hospody je třeba kousek uhnout z hlavní trasy – k muzeu a tvrzi.

Z Kamberka pokračujeme po červené značce do obce Hrajovice, zde odbočíme vlevo a po úzké silničce se vracíme do místa našeho ubytování. (17 km).

Večeře je připravena na 18,30 hod, poté v jídelně večerní posezení.

Pozor! Po večeři budeme vybírat veškeré potřebné poplatky.

Rekapitulace: Nocleh Kč 260,-, snídaně Kč 45,-, večeře Kč 90,-, autobus Kč 75,-, vše za osobu (nocleh za osobu a noc, jídlo za osobu a chod). Za pivo se bude vybírat odděleně před odjezdem každého z Vás.

Uzavírka místní hospody ve 24.00 hod, to platí po všechny 4 večery.

NEDĚLE 6. KVĚTNA

Snídaně v 7.30. Na 8.30 je objednan do střediska autobus, který nás odveze na výchozí bod dnešní trasy, do města Vlašim. Autobus nám zastaví u severního vstupu do zámeckého parku, u tzv. Domašinské brány.

V rámci úprav zámeckého parku za Karla Viléma Filipa z Auerspergu byly v roce 1846 postaveny 3 novogotické vstupní brány do vlašimského zámeckého parku – vlašimská, domašinská a znosimská. Domašinská brána prošla v letech 2002-2003 rekonstrukcí a v současnosti slouží jako romantická restaurace s venkovním posezením.

Vstoupíme do zámeckého parku Domašinskou branou. Cesta přejde hlavní a vedlejší koryto Blanice, poté opustíme cestu, dáme se vpravo k Čínskému pavilonu, který již vidíme mezi stromy.

Čínský pavilon je dominantou a nejvýznamnější romantickou stavbou zámeckého parku. Původně se do něj vstupovalo pomocí můstku ze sousední věže. Interier byl zařízen v čínském duchu a doplněn skleněným zvonem a čínskými porcelánovými figurkami. V okolí pavilonu byly umístěny ptačí voliery. Dnešní podoba Čínského pavilonu vznikla během úprav v 19.století a později na základě rekonstrukce s podporou evropské unie, spolufinancovaný městem Vlašim.

Od Čínského pavilonu pokračujeme po naučné stezce směrem k Vlašimské bráně. Po levé straně máme vlašimský zámek (1,5 km)

Původní hrad nechal postavit ve 14. st. Hynek z Vlašimi. V 15.-16. se měnil na renesanční šlechtické sídlo. Od 18. st. do r.1945 ho vlastnili Auerspergové, kteří ho nechali klasicistně upravit. Dnes je zde expozice muzea.

Přímo proti Vlašimské bráně se nachází Para ZOO. Zajímavá zastávka pro všechny, kdo mají rádi zvířátka, zvláště ta, která potkalo nějaké neštěstí, například střet s autem apod.

Zvířecí obyvatelé zdejší PARA ZOO pocházejí většinou z volné přírody. Byli přijati do Záchrané stanice, ale bohužel neměli štěstí a není možno je znovu vrátit zpět do přírody. V důsledku příliš komplikovaných zranění či nevhodného odchovu lidmi mají trvalé následky, pro které by se v přírodě již sami neupravili.

Mezi Para ZOO a Vlašimskou branou jsou centrální rozcestníky a my se vydáme po červené značce směrem na Velký Blaník. Červená značka nás dovede do obce Kondrac (7,5 km) Zde zejména doporučuji restauraci u Matoušků v Kondraci, která je vyhlášena a opravdu dobře tu vaří. Největší zajímavostí Kondrace je zdejší kostelík, který byste svoji architekturou očekávali nejspíš někde v Řecku a také farní muzeum.

Kostel sv. Bartoloměje v Kondraci patří mezi nejstarší a nejkrásnější církevní památky v Čechách. Z původní románské stavby z 12. století se zachovala hlavní loď se dvěma kruhovými věžemi. V roce 1360 byla přistavěna gotická loď se sakristií. V husitských válkách kostel velice zchátral. Původní sloh

se udržel až do roku 1735, kdy byla provedena oprava střechy a byl vybourán čelní vchod, zvětšena okna a zhotovena barokní kruchta. V pozdější úpravě byla vybudována mezi zděnými věžemi dřevěná zvonice pro velký zvon. V roce 1918 do této dřevěné věže udeřil blesk a kostel vyhořel. Zvon, který se při požáru uvolnil prorazil dřevěný strop a spadl na barokní klenbu románské tribuny v přízemí. Stopy po požáru jsou dodnes patrné v poškození vnitřních pilířů ve střední části tribuny v patře. Po opravě kostela již nebyla dřevěná věž obnovena. Kostel byl průběžně opravován od roku 1972 až do roku 1983.

Muzeum bylo vytvořeno v budově bývalé fary, která nebyla léta využívána. Objekt fary sloužil k výkonu církevní správy a zároveň byl i obydlím správce farnosti a jeho služebního personálu. Fara s kostelem tradičně patřily ve vesnickém prostředí k výstavnějším stavbám a plnily funkci duchovního a zpravidla i společensko-kulturního centra celé vesnice. Vzhledem k tomu, že každá fara fungovala jako samostatná a ekonomicky soběstačná jednotka, byl součástí farního areálu i hospodářský dvůr, stáje, stodola, chlévy a kurník. Zahrada sloužila pro pěstování ovoce, zeleniny, bylinek a především květin k výzdobě kostela. Vlastní obytná budova je zděná, přízemní, obdélníkového půdorysu. Největší prostorou je bývalý farní sál.

Z Kondrace pokračujeme po červené značce k místu, kde je Dům přírody Blaníku a Geologická expozice hornin Podblanicka (9,5 km) – vstup volný.

V prostoru dřevostavby z roku 2015 naleznete expozici věnovanou přírodním, geologickým a kulturně historickým zajímavostem Podblanicka. Kromě místních rostlin a živočichů se zde seznámíte s legendou o blanických rytířích nebo si prohlédnete interaktivní model krajiny Blanické brázdy mezi Sázavou a Mladou Vožicí, který vám představí nejen strukturu brázdy, ale i přírodní a kulturní zajímavosti tohoto území.

Geologická expozice je nainstalována v blízkosti parkoviště pod Velkým Blaníkem nedaleko obce Kondrac. Můžeme si zde prohlédnout 21 vzorků hornin získaných z okolních lomů. Vzorky jsou opatřeny popisky s jejich složením. Expozice je součástí naučné stezky S rytířem na Blaník, která vede přes vrchol Velkého Blaníku a dále pak kolem Malého Blaníku.

Z tohoto místa vede na vrchol Velkého Blaníku naučná stezka „S rytířem na Blaník“ a zároveň červená TZ (12 km) – otevřená rozhledna a občerstvení.

Podblanické krajině vévodí hora vysoká 638m.n.m. Ač se může zdát svojí výškou malá, svým významem je pro český národ nepostradatelná. Když se blížíte k Velkému Blaníku, již z dálky zahlédnete klobouček rozhledny. Na vrcholu se kromě rozhledny hrdě tyčí k nebi Rytířské skály. Nedaleko od nich se bukovým porostem táhnou valy keltského opevnění, které zde zůstalo patrné dodnes. Cestou k vrcholu Velkého Blaníku vaši pozornosti jistě neuniknou mnohá kamenná moře, kterými jsou posety oba Blaníky.

Bájná hora Blaník skrývá mnoho krás a harmonických míst. Je zahalena tajemstvím, které při samotné návštěvě navozuje zvláštní pocity. Hora je opředená mnoha pověstmi, které vyvolávají pokušení, strach a nervozitu zároveň. Blaník si určitě během vaší návštěvy zaslouží úctu a ohleduplnost k přírodě, která se v jeho okolí nachází. Jistě se vám za to odmění nezapomenutelnými zážitky a ještě za dlouhou dobu si budete vybavovat příjemné vzpomínky.

Mezi lidmi je rozšířená pověst O vozkovi, ovčáku, děvečce a ovečce v Blaníku. Pověst se skládá ze tří částí. V první se dozvídáme o vozkovi, který jel s koňmi domů z mlýna. Cestou uslyšel troubení a hlahol vojska. Jeho koně se splašili a za tímto hlaholem běželi. Vběhli i s vozem a vozkou do hory Blaník a zde zůstali s vojskem uvězněni 10 let. Po návratu vozka nemohl uvěřit, že strávil tak dlouhou dobu v hoře a vypravoval, že v Blaníku spí rytíř Vok z Rožmberka

Druhá část pověsti se věnuje ovčákům a jejich vyprávění o setkání s rytíři v hoře Blaník. Většinou je tato část pověsti založená na odloučení se jedné ovečky od stáda. Ovčák nebo jeho pomocník si toulavé ovečky všimnou a snaží se jí dohonit. Ale ovečka se zatoulá k Blaníku, vběhne do hory a za ní její pronásledovatel. Hora se zavře a není cesty zpět. V hoře pak ovčák poslouží rytířům a za odměnu dostane např. smetí. Poté je propuštěn ze služby. Ovčák, kterému se nechce smetí nést až do vsi, ho cestou vyhází. Ve vsi se dozvídá, že v hoře nebyl jen chvíli jak si myslel, ale celý jeden rok. A když dovypráví, co v hoře

dělal a jako důkaz chce ukázat zbytek smetí, které dostal za odměnu, nestačí se divit. Smetí se proměnilo ve zlato a chudák ovčák se sám na sebe zlobí, že se smetím nezacházal opatrněji.

Ve třetí části pověsti pronásledovatelem do nitra Blaníku není ovčák, ale dívka sirotek. Když do hory za ovečkou vběhla, spatřila vojsko, které pospávalo kolem stolu. Vojsko se každou hodinu probudilo a ptalo se svého vůdce: "Již je čas?" Ale vůdce jim vždy odpověděl: "Spěte dál!". Dívka prosila vojáky, zda si může svou ovečku vzít a z hory odejít. Ale dostalo se jí odpovědi, že si u nich musí ovečku vysloužit zpět. Dívka službu přijala. Podle pověsti slouží blanickému vojsku dodnes a ovečku si bude moci odnést, až vojsko do pole vytáhne.

Pověst Blanický rytíř:

Jednou v noci se v hájence na samotě nedaleko Blaníka ozvalo zaklepání na okno. Venku zuřila vichřice a polesný Boreš i jeho sestra Anna se lekli, kdo k nim přichází. Na zápraží jejich domku stála polomrtvá cikánka s dítětem na zádech. Polesný s Annou nabídli cikánce přístřeší a postarali se o ni i o její dítě, které se jmenovalo Beba (Barbora). Bohužel cikánka ráno zemřela. Sourozenci se rozhodli, že si sirotu nechají. Beba dělala polesnému i jeho sestře velikou radost. Byla bohabojná, milá, hodná a také krásná. Beba chodila pást jejich kravičku do údolí potoka nedaleko Blaníka. Jednou si sedla, opřená zády o strom, a pracovala. Najednou uslyšela koňský řehot. Otočila se a uviděla rytíře sesedajícího z koně. Rytíř požádal Bebu o kousek jídla. Beba se s rytířem podělila o chléb. Rytíř chtěl nakrmit i svého koně. Kůň však nechtěl žrát a tak rytíř pytel s krmením hodil dívce se slovy: "Vezmi ho děvo, můžeš snad pytel a co je v něm potřebovat." Než se s dívkou rozloučil, ještě jí poradil, aby vždy zůstala hodnou a svou čest si zachovala. Beba po příchodu do hájovny vyprávěla Borešovi a Anně co se jí přihodilo. Polesný poslal Bebu pro pytel s krmením, který nechala ve chlívě. V sednici pytel vysypali a k jejich údivu z pytle nepadalo krmení, ale kousky zlatých plíšků. Když Beba polesnému ještě jednou a do podrobnosti popsala rytíře, řekl jí, že to určitě byl jeden ze spících pánů ve vrchu, kteří se zřídka ale přeci jen někdy dobrým lidem zjevují. Po letech Beba dospěla v krásnou dívku a mnoho mládenců se za ní rádo otočilo. Mládenec jménem Bedřich se o ní začal zajímat více a Bebu to nesmírně těšilo. Ale ve snu se jí opět zjevil rytíř a před chlapcem jí varoval. Daroval jí kouzelný prsten, který donutí jeho nositele říct pravdu. Beba měla prsten dát Bedřichovi, aby si ho navléknul a řekl pravdu o tom jak o Bebě smýšlí. Bedřich si prsten nic netuše navléknul a pravda, kterou řekl nebyla vůbec pěkná. Chtěl Bebu jen obrát o peníze. Bedřich byl louňovickým primátorem vykázan z kraje. Po této události se Beba dlouho po žádném chlapci neohlížela. Až jednoho dne se vydala s Annou na trhy do Vlašimi. Annu zde oslovil hezký mladík a přál jí dobré pořízení při nákupech. Při tom pokukoval po Bebě a ona po něm. Anna Bebě vysvětlila, že je to syn jejich dávného přítele mlynáře ze Smilkova. Mlynář bydlí od nich moc daleko, tak se často nevidají. Ale za nedlouho po trzích přišel mlynář do hájovny. Dlouho rozmlouval se svým přítelem polesným. Po mlynářově odchodu sdělil polesný Bebě, že z ní bude nevěsta. Mlynářův syn Václav musel také projít zkouškou s pravdomluvným prstenem a obstál znamenitě. S prstenem na ruce Bebě přede všemi sdělil, že jí má rád pro její dobré vlastnosti a vůbec nehledá věno a peníze. Do čtrnácti dnů se v Louňovicích konala svatba, na které se objevil i rytíř. Beba před něj poklekla, aby mu za své štěstí poděkovala a on jí požehnal: "Bud' šťastná, dcero má a vzpomeň si v modlitbě své na spící rytíře v Blaníku! Ode dneška se nikdy více neuvídíme." Pak zmizel. Dlouhé mlčení po tomto zjevení přetrhl až polesný Boreš, který pronesl: "Dejž Bůh šťastné probuzení všem spícím v Blaníku!"

Z Velkého Blaníku sestoupíme k silnici s parkovištěm a pokračujeme na Malý Blaník (14,5 km).

Mezi oběma kopci se rozprostírá tzv. rytířská louka, kde prý za noci může občas návštěvník zaslechnout řinčení zbroje bájněho vojska, které spí ukryto hluboko v útrokách vyšší hory. Malý Blaník zůstává pro veřejnost ve stínu svého většího bratra, má však svou osobitou atmosféru a krásu. Odpradávná se zde konaly duchovní a náboženské obřady, nejdříve pohanské, později křesťanské. Již v dobách gotických zde zřejmě stávala kaple, ze které se nezachovaly žádné zbytky. Od první poloviny 16. století byl Malý Blaník cílem poutí. Byla na něm vybudována kaple, kterou zřídil Adam z Říčan. Přibližně ve stejné době zde sídlil poustevník Petr Markovič, rodák z polského Krakova. V roce 1753 byla z nařízení arcibiskupa vybudována nová kaple svatě Máří Magdaleny. Tvoří ji osmiúhelník komponovaný do elipsy. Pod sakristií na severovýchodě bývala poustevnická jeskyně, dnes je zde patrná prohlubeň. Pověst vypráví, že když se kaple stavěla, zjevovaly se v okolí postavy urozených vojáků, i když v okolí žádné vojsko neleželo. Nařízením císaře Josefa II. z roku 1783 byla kaple zrušena. Její zříceninu obýval v 19. století poustevník

Antonín Zeman z Pacova. Říká se, že duch tohoto poustevníka prodlévá v kapli dodnes. Skoro 200 let starý smrk rostoucí uprostřed zříceniny je chráněný státem. Říká se mu "Farář", nebo "Velký mnich."

Pokračujeme dále přes Býkovice, Rejkovice do Hrajovic, zde odbočíme doprava a dojdeme po silničce do místa našeho ubytování (19 km).

Večeře je připravena na 18,30 hod, poté v jídelně opět večerní posezení. Uzavírka místní hospody ve 24.00 hod.

PONDĚLÍ 7. KVĚTNA

Snídaně opět v 7.30. Dnešní trasa bude okružní. Vyrazíme zhruba v 8,30 pěšky z tábora, přejdeme hlavní silnici a dáme se po úzké silničce přes vesničku Laby do obce Roudný (3,0km).

Již ve 13. století se v okolí Roudného těžila zlatonosná ruda. Největšího rozmachu dosáhla anglická společnost, která v letech 1909-30 vytěžila 5770kg ryzího zlata, jejím přispěním se stal Roudný nejvýznamnějším zlatodolem ve střední Evropě. Těžba postupně klesala, v roce 1927 zde ještě pracovalo 200 dělníků a šachta dosáhla hloubky 450m, ve 30. letech za hospodářské krize byla těžba zastavena. Obnovena byla až po 2. světové válce, ale koncem 50. let definitivně ukončena. Počátkem 90. let se o těžbu zajímala Kanadská firma. Chtěli již jednou vylouhovaný písek odvozit a přelouhovat ho znovu. Tím by získali zlato, které v písku zůstalo vinou nedokonalostí předchozích úprav. Tehdejší obecní zastupitelstvo obce Zvěstov k tomuto kroku nesvolilo.

Z místa v centru obce Roudný si projdeme místní naučnou stezku 4,5km dlouhou, která nás provede nejzajímavějšími místy bývalé těžby zlata.

Naučná stezka Zlatodůl Roudný je okružní o délce 4,5 km s dvěma menšími odbočkami. Stezka vede kolem míst, kde kdysi stávaly nebo se výjimečně dosud zachovaly jednotlivé objekty Dolu Roudný a po absolvování celého okruhu se vrací přes místa se stopami nejstarší středověké těžby zpátky do výchozího bodu.

- 1. Úvodní zastavení. Historický přehled. Informace o CHKO Blaník*
- 2. Šachta Aleška*
- 3. Konečná stanice lanové dráhy*
- 4. Západní odvaly*
- 5. Areál závodu z let 1904 - 1930a důlní hotel*
- 6. Louhovna*
- 7. Kalojemy*
- 8. Čerpací stanice a voda v dole*
- 9. Stoupové úpravny a elektrocentrála*
- 10. Laboratoř*
- 11. Šachta Václav a práce pod zemí*
- 12. Velký odval a stařiny*
- 13. Šachta Jindřiška (Henrieta)*
- 14. Hornická kolonie*
- 15. V Krblinách - středověké úpravárenské haldy*

Po absolvování naučné stezky pokračujeme dále po zelené značce. Doporučuji naučnou stezku absolvovat po směru hodinových ručiček a poté již rovnou pokračovat po zelené značce, která se připojí (tím zkrátíme NS stezku asi o 1,5 km). Zelená značka nás dovede přes Šlapánov do Odlochovic (10,0 km). V Odlochovicích je krásný zámek (Integrované centrum sociálních služeb) a pěkný zámecký park volně přístupný

První zámecká budova byla v Odlochovicích zbudována na konci 18. století za vlastnictví Rombaldů. Dnešní novorenesanční podobu získal zámek na sklonku 19. století, nejstarší stavbou dochovanou do

současnosti je však kaple sv. Jana Nepomuckého z roku 1737. Ve druhé polovině 19. století byl vybudován zámecký park, jehož součástí jsou umělecké a architektonické prvky, např. sochařská výzdoba u kašny znázorňující alegorie ročních období z první čtvrtiny 18. století, či zahradní altánek a v jeho blízkosti stojící umělá jeskyně. Od padesátých let minulého století zámek slouží k sociálním účelům, v současnosti zde sídlí Integrované centrum sociálních služeb Odlochovice, samostatná příspěvková organizace zřízená Magistrátem hlavního města Prahy. Svou činností je zaměřena na poskytování služeb pro sociální začlenění osob s mentálním postižením nebo poruchami vývoje.

V Odlochovicích na křižovatce zelené a červené TZ je Zámecký hostinec, kde se můžeme občerstvit, dokonce i malým jídlem se skromnou nabídkou buřty – utopenec – hermelín. Hostinec bude v tuto dobu otevřen pouze kvůli nám, zajděte tedy prosím alespoň na chvíli pobejt. V Odlochovicích je malé hasičské muzeum.

V nově postavené budově spatříte dobovou hasičskou stříkačku, originální písemnosti a další techniku, kterou dobrovolní hasiči využívali v boji s požárem. Ve výklenku, vytvořeném ve štítě muzea, se nachází socha sv. Floriána, patrona hasičů. Zajímavostí je, že budova muzea je ze dvou stran prosklená, prohlížet tak můžete kdykoliv.

Z Odlochovic pokračujeme po červené značce do Zvěstova (12,5km) a dále, stále po červené značce pokračujeme do vesničky Libouň. Na kraji vesnice po levé straně je nádherně zrekonstruovaný libouňský zámek.

Barokní zámek postavil r.1690 Václav Malovec z Malovic. V r.1767 se uvádí, že zámek je kamenný a má 7 pokojů. Po požáru r.1801 nebyl plně obnoven. Sloužil hospodářským potřebám. Dnes je v soukromém vlastnictví. Zámek je v současné době po celkové rekonstrukci a přístupný veřejnosti. Interiéry památkového objektu nabízejí také ubytování v historických apartmá a restaurační zařízení.

Zámek si můžeme zblízka prohlédnout, pokud bude otevřená brána. Zámek je otevřen velmi příležitostně, pořádají se zde například svatby. Od zámku pokračujeme po červené značce na libouňskou náves (14,5km), kde nás čeká největší zajímavost dnešního putování – románská rotunda Sv. Václava, nejstarší románská rotunda v Čechách.

Románská rotunda sv. Václava byla v Libouni postavena na konci 12. století, její vnitřní vybavení pochází převážně z 17. a 18. století. Od 14. století je kostel farním stánkem, nad nímž vykonávali patronát premonstráti ze želivského kláštera. Za husitských válek, kdy husité většinu obdobných staveb zničili (největší v blízkém okolí byl louňovický klášter), rotunda Sv. Václava byla jako zázrakem zachována. Možná to však až tak veliký zázrak nebyl, neboť podle určitých pramenů měl právě v tomto kostelíku svatbu Jan Žižka, který samozřejmě nemohl mít zájem na jeho zničení. V letech 1907-1908 proběhla rozsáhlá rekonstrukce, v 50. letech 20. století dostala loď novou střechu. Stěny lodi zdobí nástěnné malby ve více vrstvách z různých období (např. postavy světic z doby kolem r. 1500).

Zde budeme mít možnost nahlédnout dovnitř kostelíka, ochotný správce, místní rodák a patriot, pan Zdeněk Otradovec, nám kostelík otevře. V přílehlém statku čp 10 na návsi má p. Otradovec minimuzeum zlatodolu Roudný a pak budou vybraným účastníkům akce slavnostně předány tituly Blanický rytíř. **Na místě nás bude čekat ještě další překvapení.**

Z Libouně pak pokračujeme dál po červené značce směrem do Louňovic. Cestou, těsně za obcí Libouň je rozcestník, zde doporučuji odbočit po žluté značce vpravo – asi po 250 metrech nás značka dovede k historickému mlýnu Strašík, nejlépe viditelného z hráze stejnojmenného rybníka.

Strašický mlýn ve východním cípu stejnojmenného rybníka kdysi velice prosperoval. Byl prý zbudován po roce 1798 z bývalé stoupy neboli úpravny či také drtírny rudy, pojmenované „Marie“, která patřila k Auerspergskému zlatému dolu u Libouně. Podle lidového podání nesl od nepaměti stejně podivné jméno jako přilehlý rybník. Říkalo se mu rovněž „Strašík“ (dnes je v turistických mapách uváděn jako „Strašický Mlýn“). Podle pověsti přišel ke svému původnímu jménu po tragédii, která se v něm odehrála. Za starých časů se jednou o půlnoci strhl podivný velký vítr a mlýníci se nesl silný hluk. Všichni se tam báli vstoupit. Teprve ráno za světla našli všechnu mouku rozházenou po mlýnici. Druhou noc se vše

opakovalo. Třetí také. Mlynář byl z té škody naprosto zoufalý. Zpráva o strašidle na mlýně se navíc rychle roznesla po celém kraji a lidé k němu přestali vozit obilí. Když bylo mlynáři nejhůře, přišla za ním neznámá stařenka a nabídla se, že strašidlo z mlýna navždy vyžene. Mlynář souhlasil. Co jiného mu také zbývalo. Za setmění stařenka odešla do mlýnice. Nikdo nešel spát a všichni čekali, co se stane. O půlnoci se opět zvedl silný vítr, z mlýnice se nesl hluk, ale vše naráz ustalo. Mlynář i chasa spěchali, aby se podívali, co se stalo. Ve stropě v mlýnici zela velká díra, neznámá stařenka však nikomu neprozradila, co se tam odehrálo. Pouze řekla, že mlynář byl ve velkém nebezpečí. Šťastný pan otec spěchal pro trochu mouky, která ještě na mlýně zbyla, aby stařenku alespoň něčím odměnil, ale když se vrátil, stařenka zmizela a nikdo nedokázal vysvětlit jak a kam. Od té doby však ve mlýně přestalo strašit.

Od Strašického mlýna se vrátíme po žluté na rozcestí a pokračujeme po červené značce do Louňovic (16,5km).

Původní tvrz byla přestavěna na renesanční zámek a posléze roku 1675 upravena barokně. Uvnitř zámku je k vidění expozice věnovaná Louňovicím, Blaníku a archeologickému výzkumu bývalého kláštera premonstrátek. Čtyřkřídlá budova zámku se rozkládá okolo obdélníkového nádvoří s vnitřní arkádovou chodbou dvou nádvorních průčelí. Nárožní válcové věže s kuželovými střechami sneseny do výše hlavní budovy. Hlavní vstupní portál z náměstí zdobí arcibiskupský znak někdejších majitelů zámku. K zámku patřil bývalý pivovar a zahrada. Hned u vstupu na nádvoří je hospoda v suterénních prostorách.

Z Louňovic nás čekají 2 km po silnici směrem na Mladou Vožici do místa našeho ubytování (17.5km). Večere jako obvykle v 18.30, večerní posezení opět do 24.00.

ÚTERÝ 8. KVĚTNA

Snídaně opět v 7.30. Po snídani prosím stáhněte povlečení a složte v chatičkách v přízemí, nebo nechte na pokojích. Kdo bude mít zájem, čeká nás závěrečný autovýlet. Odjezd z tábora bude v 9.00 a pojedeme na zámek Jemniště. Zde se můžeme zúčastnit prohlídky zámku a prohlédnout si zámecký park.

František Adam z Trauttmendorffu r. 1724 nechal vybudovat Nový Zámek Jemniště. Autorem byl F.M. Kaňka. 1754 vyhořel a hrabě nechal zámek přestavět a nově vybavit. Je sídlem vrcholného baroka a patrová budova sloužila zejména k letnímu pobytu. Posledními majiteli zámku byli Sternbergové, kteří Jemniště koupili v roce 1868 a znovu získali do soukromého majetku po roce 1989. Rodina Sternberků obývá levé křídlo zámku, Další zámecké interiéry, vybavené dobovým nábytkem, jsou zpřístupněné veřejnosti. Přístupná je také kaple sv. Josefa a zámecký park.

Tímto okamžikem naše letošní putování končí. Tímto Vás všechny zvu na putování příští, které nás s největší pravděpodobností zavede do oblasti Povodí Střely – tedy pouze v případě, pokud se našemu putování nepostaví do cesty zase nějaká nepředvídatelná živelná katastrofa...

Šťastnou cestu domů!

Vláša Mikulec